

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2024 r., na posiedzeniu w trybie

art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **J. C.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 20 czerwca 2023 r., sygn. akt IX Ka 461/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 20 grudnia 2022 r, sygn. akt IX K 347/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 20 grudnia 2022 r. (sygn. akt IX K 347/21) J. C. został uznany winnym czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Wyrok

ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 20 czerwca 2023 r. (sygn. akt IX Ka 461/23).

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„ I. rażące naruszenie prawa karnego materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie

1/. art. 270 § 1 k.k. polegające na błędnej wykładni tego przepisu sprowadzającej się do niezasadnego uznania J. C. za winnego popełnienia przypisanego jemu w pkt II wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach czynu, mimo braku w jego działaniu znamion przestępstwa określonego w tym przepisie, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

2/. art. 286 § 1 k.k., polegające na błędnej wykładni tego przepisu sprowadzającej się do niezasadnego uznania J. C. za winnego popełnienia przypisanego jemu w pkt I wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach czynu mimo braku w jego działaniu znamion przestępstwa określonego w tym przepisie, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

Niezależnie od powyżej wskazanych rażących naruszeń prawa materialnego zarzucam:

II. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a to:

1/. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie i ustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego w konsekwencji nie wskazanie lub niewystarczające wskazanie powodów, dla których nie zostały one uwzględnione, jak również bezpodstawne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy IX Wydział Karny w Kielcach i inkorporowanie w ten sposób błędów Sądu I instancji do orzeczenia Sądu Odwoławczego.”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach i uniewinnienie

oskarżonego od zarzucanych jemu czynów; ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach i przekazanie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna.

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, które nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), nie mogą być uznane za skuteczne. Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy podzielił tylko zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego. Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

Natomiast co do zarzutów naruszenia standardu kontroli apelacyjnej, skarżący nie wykazał by doszło do rażącego naruszenia wskazanych w petitum kasacji przepisów procesowych. Kasacja w tym zakresie nie zawiera żadnego odniesienia do realiów sprawy, pozostając na lakonicznym powtórzeniu w uzasadnieniu w istocie treści petitum. Skarżący poprzestaje na wskazaniu, że *„w środku odwoławczym zostały wskazane konkretne zarzuty natury procesowej które nie zostały rozważone w sposób prawidłowy przez Sąd Okręgowy. Wskazać należy, że uchybienia te były rażące i w konsekwencji doprowadziły do poczynienia oczywiście błędnych dowolnych ustaleń faktycznych. Należyta kontrola orzeczenia Sądu Rejonowego powinna sprowadzać się do wnikliwego wyjaśnienia przyczyn i podstaw nieuwzględnienia zarzutów apelacji.”*

Wobec powyższego należało uznać, że kasacja nie spełniła minimalnych wymogów stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu, gdyż skarżący nie zdołał uzasadnić wystąpienia w sprawie naruszeń prawa mających charakter rażący oraz, co kluczowe – mających istotny wpływ na treść wyroku. To na skarżącym spoczywa ciężar wykazania powyższych mankamentów, które przekonałyby Sąd Najwyższy, że utrzymanie orzeczenia jest z punktu widzenia zasad rzetelnego procesu niemożliwe.

[PGW]

[ms]